

діяльності можливий у випадку проведення ефективної політики в сфері використання інтелектуального потенціалу, спрямованого на розвиток інтелектуальної власності як ядра економічних відносин у сучасних умовах. Держава має зосереджувати свою увагу та підтримувати стратегічні галузі виробництва, які забезпечать максимальну вигоду. Законодавство має робити акцент на економічних та моральних правах розробників, стимулювати інтелектуальну активність і дбати про справедливу комерціалізацію результатів розумової діяльності, що спостерігається у всіх розвинених країнах світу.

Список використаних джерел:

1. [Електронний ресурс]. Режим доступу: – URL.: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/537-16>
2. Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства» від 9 січня 2007 року № 537-V.
3. Бабій П.С. Соціальна відповідальність інтелектуального бізнесу / П. Бабій, С. Бабій // Збірник статей учасників двадцять четвертої Міжнародної науково-практичної конференції «Інноваційний потенціал світової науки – XXI сторіччя». – Том 2. – Видавництво ПГА. – Запоріжжя, 2014. – С. 14-16.

Вараксіна О.В.

старший викладач,

Аграрно-економічний коледж

Полтавської державної аграрної академії

ЗАРУБІЖНА ПРАКТИКА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ

Продовольче забезпечення нерозривно пов'язано з існуючою політичною та економічною системою, а також з особливостями господарювання та національними традиціями. Проблема забезпечення продовольчої безпеки на сьогодні набула загальносвітового масштабу. Збільшення виробництва продуктів харчування, а також підвищення їх якості та безпечності є одним з найважливіших завдань світової економіки [1].

Слід зазначити, що наявний потенціал виробництва сільсько-господарської продукції України використовується недостатньо та неефективно. Звідси виникає підвищена увага науковців до світового досвіду.

У розвинених країнах в аграрному секторі йдуть процеси кооперації та інтеграції виробництва. Концепція пріоритету великих господарств над дрібними ні у кого не викликає сумніву. Науково-технічний прогрес, індустріалізація сільського господарства об'єктивно вимагають концентрації капіталу на великих підприємствах, де більш ефективно використовуються всі фактори виробництва на основі трудо-, ресурс- та енергозберігаючих технологій.

У цьому випадку показовий досвід США, де швидкими темпами відбувалося «вимивання» дрібних ферм, нездатних перебудуватися на індустріальні технології, набувати нові комплекси машин, устаткування, засоби хімізації, сортове насіння і племінну худобу. Так, з 1950 р. по 1995 р. кількість фермерських господарств скоротилося майже в 3 рази, а розміри земельних ділянок середніх ферм зросли з 90 до 190 га, тобто більш ніж в 2 рази. Це можна пояснити тим, що на великих підприємствах на 100 га земель потрібно в 5 разів менше техніки і трудових ресурсів, ніж на дрібних. У 1990 р. 43 тис. великих ферм США (менше 2% загальної їх кількості) поставили на ринок 42% все товарної продукції країни. Вони і будуть основою продовольчої безпеки країни [2].

Жорстку протекціоністську політику в питаннях забезпечення продовольчої безпеки проводить Японія. Так, у цій країні існує політика обмеження на ввіз продовольства (через встановлення високих імпортних бар'єрів) за тими продуктами, імпорту яких може конкурувати з внутрішнім виробництвом. Наприклад, майже повністю заборонено імпорту рису (незважаючи на те, що держава закуповує його на внутрішньому ринку за цінами, значно вищими за світові). Основними напрямками регулювання продовольчої безпеки в країні є державне регулювання цін, зовнішньоторговельне регулювання, регулювання продовольчого ринку, а також структурні програми [6].

Безумовно, досвід Японії може бути використаний і в Україні, але низька купівельна спроможність населення виступає певним гальмом у підвищенні цін на продукти харчування.

Реформи в Китаї почалися з сільського господарства. Було відмінено комуні, замість яких ввели сімейний підряд. Уряд дозволив здійснювати вільний продаж надлишків виробленої сільськогосподарської продукції після здачі державі плану держзаготівель. Земельні наділи були закріплені в довгостроковій оренді. Вказані заходи створили умови для підвищення платоспроможного попиту, привели до стрімкого росту сільського господарства та його модернізації. Китай володіє лише 7% світових аграрних земель, при цьому кількість працюючих в сільгоспсекторі КНР досягає 40% від загальної кількості фермерів в світовій економіці. [3].

Продумане використання світового досвіду, надасть змогу нашій державі можливість раціонального управління аграрним сектором та забезпечення продовольчої безпеки держави (табл. 1).

Всі країни прагнуть досягти продовольчої безпеки, але розвиненим країнам це обходиться швидше і дешевше.

Стратегія розвитку продовольчого господарства повинно враховувати наступне: збереження в міру можливості широкого поняття продовольчої безпеки на основних ринках; пошуки напрямів раціоналізації структури сільського господарства, у тому числі шляхом елімінації неефективних виробників, що може призвести до зниження продуктивних витрат і поліпшення конкурентоспроможності на ринку; насичення виробництва продуктів харчування сучасними знаряддями і предметами праці, що підвищують ефективність господарювання; розвиток ефективного експорту

продовольчих товарів, що буде покращувати платіжну ситуацію і здатне через додатковий імпорт збагатити внутрішній ринок [1].

Таблиця 1

Світовий досвід управління продовольчою безпекою [5, 9]

Країни (спіль- ноти)	Механізми управління продовольчої безпеки	Економічний та соціальний ефект запровадження даних заходів
США	Програма підтримки фермерів «Стабілізація доходів», до якої входять програми «Державна підтримка цін», «Страховання врожаю», «Сільськогосподарський кредит». Закупівля надлишків сільськогосподарської продукції. Продовольча допомога незахищеним верствам населення. Суворий контроль якості на основі законодавства	Утримання закупівельних цін і гарантування дохідності сільськогосподарського виробництва. Забезпечення доступу до харчування пенсіонерів, безробітних. Підтримання стабільності цін на сільськогосподарську продукцію
ЄС	Біла Книга Продовольчої безпеки (White Paper on Food Safety). Фінансова підтримка сільгоспвиробників, виплачується з урахуванням площі сільгоспугідь та поголів'я худоби	Системні заходи щодо поліпшення продовольчої безпеки, контроль за оборотом продовольства на основі принципу «від ферми до обіднього столу»
Японія	Державне регулювання цін, зовнішньоторговельне регулювання, регулювання продовольчого ринку, структурні програми	Захист національного товаровиробника, незалежність від імпоротної продукції
Китай	Регулювання цін. Система страхових запасів продовольства	Підтримка сталого рівня цін на продовольство, доступність продовольства для населення

У цілому, узагальнюючи зарубіжний досвід державної аграрної політики, можна виділити наступні п'ять основних векторів державної підтримки виробників сільськогосподарської продукції (рис. 1).

Рис. 1. Вектори державної підтримки виробників сільськогосподарської продукції

Складено на підставі [8]

Основним завданням аграрної політики України на сучасному етапі розвитку ринкових відносин є забезпечення соціально-економічного захисту вітчизняного сільськогосподарського виробника, формування внутрішнього ринку продовольства, матеріально-технічної бази та трудового потенціалу, удосконалення механізмів ціноутворення, які спрямовані на стимулювання агропромислового виробництва. Необхідно мінімізувати вплив диспаритету цін між вартістю сільськогосподарської продукції та вартістю ресурсів, необхідних для виробництва цієї продукції; зміцнити господарські зв'язки між сільгоспвиробниками та переробниками сільськогосподарської сировини; ефективно використовувати бюджетні кошти; збільшити підтримку малих та середніх товаровиробників; покращувати соціальні умови життя на селі; державне регулювання продовольчого імпорту [8].

Список використаних джерел:

1. Global Education. [Електронний ресурс] – режим доступу: // www.globaleducation.edna.edu.
2. Актуальні проблеми правового забезпечення продовольчої безпеки України: монографія / О.М. Батигіна, В.М. Жушман, В.М. Корнієнко та ін. / за ред. В.Ю. Уркевича та М.В. Шульги. – Х., 2013. – 326 с.

3. Гордеев Ю. Продовольче забезпечення Росії (питання теорії і практики). – М.: Колос, 1999, – 176 с., с. 7.

4. Ифань У. Социально-экономические основы обеспечения продовольственной безопасности (на примере России и Китая). [Электронный ресурс] <http://www.socio.msu.ru/documents/science/theses/D.501.001.03/th.2010-03-29-1.doc>

5. Козловський С.В. Інструменти продовольчої безпеки та соціального захисту населення в умовах кризових явищ економік світу/ С.В.Козловський, Е.А. Кіреєва // Кримський економічний вісник. – 2012. – 1(01) грудень. – Частина 1 – С. 266-269.

6. Майовець Є.Й. Теорія аграрних відносин: навч. посіб. / Є.Й. Майовець. – К.: Центр навч. літ-ри. 2005. – 276 с.

7. Надвиничний С.А. Зарубіжний досвід державної підтримки сільського господарства / С.А. Надвиничний // Финансовые рынки и ценные бумаги. – 2011. – № 10. – С. 22-28.

8. Олійник В. Державне регулювання у сфері забезпечення продовольчої безпеки: зарубіжний досвід/ В. Олійник // Збірник наукових праць Державне управління та місцеве самоврядування. – 2012. – Вип. 1(12).

9. Сучасна земельна політика України / Юрченко А.Д., Греков Л.Д., Мірошніченко А.М., Кузьмін А.В. – К.: Інтертехнологія, 2009. – 260 с.

Зарічнюк І.О.

студентка;

Турчак В.В.

кандидат економічних наук, доцент,

доцент кафедри економіки підприємства та міжнародної економіки,

Вінницький торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

ВПЛИВ ІМІДЖУ КРАЇНИ НА МІЖНАРОДНУ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Для України вихід на шлях економічного зростання після багаторічної кризи є не просто бажаним, а необхідним з точки зору існування незалежної суверенної держави. На цьому шляху Україна має подолати величезні труднощі, пов'язані із стратегічними помилками, що мали місце в ході проведення економічних реформ, недостатністю фінансових ресурсів та відсутністю загальнонаціональної ідеї економічного відродження держави.

Обговорення фахівцями проблем економічного розвитку на найближчі роки показало, що в Україні немає єдності щодо можливих шляхів їх розв'язання, відсутнє уявлення про те, якою повинна бути країна і як досягти бажаних результатів. Єдине, що об'єднує різні думки – це бажання бачити Україну економічно сильною, конкурентоспроможною країною, займаючи вагоме місце в світі. Однак, конкурентоспроможність української економіки в міжнародних рейтингових агентствах з кожним роком знижується,